

Tako je mislil na klopi pred hišo, sapa se je igrala z njegovimi lasmi in je pihala v njegov obraz.

Zablisnilo se je in svetel ogenj je šinil po nebesnem oboku. Zagrmelo je potem, glasno in mogočno je zabobnelo, stresla se je klop in okna so zašklepetala. In tedaj so padle prve kaplje, debele in težke so bile in čulo se je, kako so padale na listje in na tla. In gostejše in gostejše so padale in naposled se je ulila velika ploha.

Franci se je umaknil v vežo in tudi ostali so bili tam.

„Samo, da ne bi bilo toče!“ . . .

Oče je gledal oblake in je to izpregovoril in tudi mati je vzdihnila.

„Da ne bi bilo toče!“ . . .

Zunaj je lil dež, bliskalo se je in grmelo je, da se je stresala hiša in so šklepetale šipe v oknih. Ali ponehavalo je, samo še bliski so se užigali, grmenje se je čulo v daljavi, samo oddaljeno bobnenje še in dež je ponehaval.

Tončka je sedela pri ognjišču in se je stresla, kadar se je zablisnilo

„Ali te ni strah, Franci?“ . . .

Vprašala ga je, ker je stal mirno, ni se zganil ob najhujšem gromu in ni se zmenil za nevihto.

„Ne! Mene ni strah . . .“

Polegla se je nevihta in nehala je deževati. Odplavali so oblaki in odprla se je lepa nebesna modrina. Videti je bilo, kakor da bi bila nevihta umila nebo, tako je bilo čisto in tako sveže.

Trave so se zravnale in rože so dvigale svoje rosne glave, debele kaplje so padale od drevesnih vej in naposled je posijalo solnce. Mehki žarki so se razlili po rosni travnikih in po mokrih poljih in tratih se je zasvetilo od mnogoštevilnih biserov.

Franci je šel v sobo in je sedel k oknu.

„Jutri in še bolje pojutranjem pa stopim pred očeta in mu povem . . . Tako in tako, jaz ne morem drugače, kakor da pojdem . . . Zakaj ne bi človek imel poguma in zakaj bi se bal belih cest, ki peljajo križemsvet? . . . Pojutranjem, ko bo nedelja, „pa stopim in povem popolnoma natančno!“ . . .

Zatrdno je bil to sklenil Franci in mislil je potem lepo in mirno o vsi svoji nadaljni poti.

Popolnoma mirno je bilo že zunaj, solnce je sijalo, trave in rože so se dvignile, tuintam je še kanila deževna kaplja od drevesne veje in čisto in sveže in od nevihte umito nebo se je razprostiralo nad široko krajino.

(DALJE).

ANTON MEDVED:

VETER POVLEČE . . .

Lastovke drobne,
jarko nebo,
kaj me žalobne
misli pekó?

Hribje zeleni,
cvetne ravní,
kaj da so meni
mračne oči?

Veter povleče
skozi vrhé,
nekaj šepeče —
slušaj, srcé!

— Kaj nam je mari,
če si nam tuj!
Drugim tožari,
sebe vprašuj!

